

Sygn. akt I C 1606/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2014 w Kłodzku

sprawy z powództwa(...)z/s w L.

przeciwko D. M.

o zapłatę kwoty 1.284,40 zł

oddala powództwo.

sygn. akt I C 1606/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z/s w L. wniosła pozew przeciwko D. M.o zapłatę kwoty 1284,40 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że w wyniku umowy cesji z dnia 3.07.2012r. nabyła od (...)S.A. wierzytelność, z tytułu świadczenia usług, związanych z umową abonamentową, dochodziła od pozwanej zapłaty za "nieuregulowane faktury" w łącznej wysokości 1284,40 zł, wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od poszczególnych kwot, zgodnie z załączonym do pozwu częściowym wykazem wierzytelności.

Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła wyjaśnień.

Sąd ustalił:

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2012r. strona powodowa nabyła od (...) S.A. w W.wierzytelności pieniężne względem abonentów, z tytułu niezapłaconych należności, wynikających z umów o świadczenie usług, w celu ich dalszej windykacji.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k-20v.-21).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność, przysługującą względem pozwanej, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Na stronie powodowej spoczywał

ciężar udowodnienia, że pozwana, wbrew warunkom umowy, zawartej z (...)S.A. w W., nie wykonała świadczenia, polegającego na opłacaniu abonamentu za dostęp do programów telewizyjnych (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc). Tymczasem powód nie przedstawił żadnych dowodów, na okoliczność, że jego poprzednikowi prawnemu w ogóle przysługiwała taka wierzytelność względem pozwanej - nie przedłożył umowy, łączącej zbywcę wierzytelności z pozwaną, ani faktur, o których mowa w uzasadnieniu pozwu, wymienionych w dołączonym do pozwu, częściowym wykazie wierzytelności (k-26v.). Wątpliwość Sądu budzi ponadto ten sam termin wystawienia wszystkich faktur (10.12.2009r.) i odległe terminy płatności (10.06.2012r.). Powód nie wyjaśnił ani tego, ani czego w ogóle dotyczą te faktury, a jak wynika z treści pozwu, poszczególne kwoty, od których domaga się naliczenia odsetek, są różne co do wysokości, co wskazuje, że najprawdopodobniej niechodzi tu o zwykły miesięczny abonament. Nie wiadomo również czego dotyczy i na jakiej podstawie została wystawiona (o ile w ogóle) wymieniona tam "nota obciążeniowa" na kwotę 1017,27 zł. Poza brakiem wykazania istnienia wierzytelności względem pozwanej z tytułu świadczenia usług, związanych z umową abonamentową, brakiem wykazania terminu wymagalności świadczenia, a co za tym idzie - możliwości dochodzenia odsetek, powód nie udowodnił, że w ogóle nabył wierzytelność przysługującą względem pozwanej. Na podstawie dowodów, zaofiarowanych przez powoda, Sąd ustalił jedynie, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30.04.2012r. strona powodowa nabyła od (...)S.A. w W. wierzytelności pieniężne względem abonentów, z tytułu niezapłaconych należności, wynikających z umów o świadczenie usług, w celu ich dalszej windykacji. Nie przedłożyła zarazem Załącznika nr 1 - Wykazu wierzytelności, wymienionego w art. 1 w.w. umowy, który zawierał wierzytelności objęte tą umową. Z umowy wynika, że powód nabył wierzytelności pieniężne, bezsporne i wymagalne, względem abonentów (...)S.A. w W.. W niniejszej sprawie powód nie wykazał ani faktu, że pozwany był abonentem (...), ani tym bardziej, że ciążył na nim bezsporny i wymagalny dług względem zbywcy wierzytelności. Dowodem na tą okoliczność w żadnym razie nie może być "częściowy wykaz wierzytelności" (k-26v.), który, jako niepodpisany, nie stanowi nawet dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Z samego zaś faktu, że strona powodowa sporządziła dokument, w postaci zawiadomienia o cesji wierzytelności, adresowany do pozwanej, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanej w ogóle istniała, nie wspominając o jej wysokości, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby owo "zawiadomienie" w ogóle zostało doręczone pozwanej, w taki sposób, że mogła się ona zapoznać z jego treścią. Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która jej podpisała złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dokumentów, na poparcie twierdzeń powoda, u zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa działała przez profesjonalnego i doświadczonego w takich sprawach pełnomocnika. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontradiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika (art. 210§1 kpc). Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuację stron w niniejszej sprawie.